పాపఫలాలు

కాశీపతి వృత్త పనికిమాలిన యువకుడు. చదువుకునే రోజుల్లో ప్రతి దినం శ్రద్ధగా బడికి వెళ్ళేవాడు. టీచర్లు వొద్దన్నా వొదిలేవాడు కాదు. ఇంటి దగ్గిర పాఠాలు చదవ వలసిన కాలంలో మన్నాడు టీచర్లని ఏడిపించ డానికి క్రమమైన పద్ధతుల్ని పన్నాగం చేసేవాడు. పడలేక డిస్మిస్ చేశారు చాలా దిగులుగా ఎందుకంటే—ఆ బడికి నాలుగు కప్పులు సంపాయించాడు, ఆటల పోటీలలో.

తరవాత అనేకమైన చిల్లర వృత్తులో తన ప్రావీణ్యం చూపాడు. తాపీ పని, బట్టల వర్తకుడి కింద్రా, ఇన్సూరెన్సు ఏజెంటూ, రైల్వే గుమాస్తా మొదలైనవి. అన్నిచోట్లా తన అధికారుల దవడలూ, ముక్కులూ మొద లైనవాటి ఆకారాలు మార్చడానికి ప్రయత్నించడం వల్ల, చాలా దిగులుగా ఆ ఉద్యోగాలు మానుకోవలసి వొచ్చింది. అన్ని తగాదాలూ ధర్మ సంరక్ష ణార్థమే పెట్టుకునేవాడు. కాని యీ గాంధీ యుగంలో అతని హింసా పద్ధ తులు కైదుదాకా తీసుకుపోయేటంత అపాయకరమై పోయినాయి. కైదుకు వెళ్ళేవాడేగాని, అక్కణ్ణించి ఎక్కడికీ డిస్మిస్ కావడానికి వీలు లేనందున వెళ్ళకండా తప్పించుకున్నాడు, ప్లీడర్లనీ, మేజస్ట్రేటునీ బెదిరించి. చివరికి ఒక పొరుగూరి మిత్రుడిద్వారా, అమెరికన్ స్త్రీకి తెలుగు చెప్పే మున్షీ ఉద్యోగం సంపాయించాడు.

ఆమెకి ముప్పై యేళ్ళు వుంటాయి. చాలా చక చక లాడుతో వుంటుంది. ఆమె దేశంలో ఆమె అందమేమో గాని కాశీపతికి అందమని

పించలేదు. ఆమెకి రోజూ పొద్దున్న ఓ గంట చదువు చెప్పాలి. ఆ గంట సేపూ ఏదో ఒకటి తింటూనో, తాగుతోనో వుంటుంది ఆమె. మొదట కాఫీ, మధ్య టాఫీలూ, chewing gum (చూయింగ్ గమ్), చివర పళ్ళ రసం. ఆమె మీద కన్న అతనికి ఆ తిండి మీద యెక్కువకన్ను. మూడు నెలలకి ఆమెకి చిన్న మాటలు చదవడం వొచ్చినప్పుడు అతనికికూడా కాఫీ బిస్కట్టూ ఇచ్చింది. తరవాత టాఫీలకీ పళ్ళరసానికీ అట్టే దూరం లేదను కున్నాడు.

క్రమంగా వ్యవహారాల్లో కూడా ఆమెకి సహాయం చేస్తున్నాడు అతను. ఆమెకి ఉపయోగ పడడం కోసం, ఆమె పైపు రైటరు మీద అభ్యాసం కూడా ప్రారంభించాడు.

జీతం కూడా హెచ్చించారు. యాభై రూపాయలయింది.

జీతం కన్న అతనికి—ఆ పెద్ద బంగళాలో చుట్టూ తోట—నీడలు—పిట్టల శబ్దాలు, శాంతి—అక్కడ కూచోడం, ఆమె నవ్వులు వినడం—చూడ వచ్చిన పంతులమ్మల దగ్గిర అధికారంగా మాట్లాడడం.

చిన్న పిల్ల మల్లే తెలుగు వుచ్చరించడానికి ప్రయత్నించే ఆమె. అవస్థతో సానుభూతి చూపడం, చాల సరదాగా వుంది, తక్కిన రోజంతా తన జేబులో యెన్నడూ లేనిది చిల్లరతో ధనికుడి మల్లే తిరగడం, చాలా హాయిగా వుంది జీవితం. తల్లి దండ్రులకీ అక్కలకీ కొంచెం ధన సహాయం చేయడంతో అతని ప్రాముఖ్యం హెచ్చింది ఇంటి దగ్గిర. అతని పాత స్నేహాలు సన్నగిల్లాయి. అతని రౌడీ మిత్రులు అతని పేరు లిస్టులోంచి కొట్టేస్తున్నారు-ప్రయోజకులలోకి, మర్యాదస్తులలోకి, మరణించాడని.

కాని చేసిన పాపాలు వెంట నంటక మానవు యీ కర్మ భూమిలో. ఎవరన్నా తప్పించుకు బైటపడాలని చూసినా, మిత్రులూ, హితులూ, పాత చిట్టాని పెళ్ళగించి, చిత్రగుప్తుడికీ, సంఘం పెద్దలకీ

జ్ఞాపకం చేసి తీరతారు. ఈ అపకారమంతా రాజ్యక్షేమం కోసం, ధర్మోద్ధరణ కోసం ఉదార బుద్ధితోనే జరుగుతుంది. క్రమంగా ఆమెతో గుస గుసలు ప్రారంభించారు నల్లరంగు పెద్దలు. అతను నమ్మదగిన మనిషి కాడని. కాని ఆ యత్నం చాలా ఆలిస్యంగా జరిగింది. ఆమె విశ్వాసాన్ని చలింప చెయ్యలేక పోయినారు. పైగా ఆమెకి కాశీపతి మీద అభిలాష యెక్కువయింది. అతను మాత్రం పాప ఫలం అనుభవించక తప్పలేదు. ఉద్దేశ్యాలకీ, వాటి పర్యవసానాలకీ లోకంలో అంత పైరుధ్యం వుండబట్టే, లోకం అంత మిస్టీరియస్‌గా కనపడుతుంది. అతన్ని తప్పిద్దామని పెద్దలు ప్రయత్నిస్తే ఆమెకి అతని మీద పట్టు మరింత బిగిసింది. కాని ఆమె ఆ దయ వల్లనే అతనికీ చాలా ఘోరమయిన అవస్త సంప్రాప్తయింది.

కాశీపతి ఆత్మాభివృద్ధి తన బాధ్యతకింద తీసుకుని, తన దైవం ఆదేశ ప్రకారం, అతన్ని ఋజుమార్గానికి తిప్ప నిశ్చయించుకుంది ఆమె. ఈ నిశ్చయం అతనికి చాలా ఉక్కిరి బిక్కిరయే రూపాలు తీసుకుంది. అతని ఆత్మకోసం అతని ముందే అరగంటసేపు ప్రార్థిస్తుంది. ఆ రోజంతా ఏమేం చేశావని అడుగుతుంది. దిద్దుతుంది. సద్గ్రంథాల్లో నించి భాగాలు వినిపిస్తుంది. వాటిని తెలుగులో చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తుంది, తన భాషా సాధనకూడా కలిసి వొచ్చేట్టు.

"పశ్చాత్తాప పడు. నీ ఆత్మని దేవుడి పాదాలవద్ద నివేదించుకో" అని బతిమాలుతుంది.

ఆ ఉద్యోగం ఒదిలి పారిపోవా లన్నంత ఘోరమైన స్థితిలోకి జారింది అతని జాతకం.

ఇంక భరించలేక రెండు రోజులు శలవు తీసుకుని మేనమామ గారి ఇంటికి వెళ్ళాడు ఆ రెండు రోజులు శలవలో ఎన్ని పైపరీత్యాలు జరగడం జరిగిందో ఆనాడు యెవరికి తెలుసు ?

ఆదే వూరు మొదట తనకి ఉద్యోగమిప్పించిన మిత్రుడిది. అతను కాశీపతి యోగక్షేమాలడిగి తనకో సహాయం చేసిపెట్టమన్నాడు.

"తప్పకండా."

" ఆ లేడి దగ్గిర రత్నం అనే అమ్మాయి వుంది, నీకు తెలుసా?"

"అవును. తెలీకేం?"

ఆ బంగాళాలో ముఖ్యమైన అమ్మాయి ఆ రత్నమే. రత్నాన్ని చూస్తే ఆ లేడికి చాలా ప్రేమ. ఆమెకి కాపీలు అవీ అందించడానికి ప్రతి నిమిషం వెంట తిరగడానికి, తన అపభ్రంశపు తెలుగు భాషని ప్రయోగం చెయ్యడానికి, ఆ నిర్భాగ్యురాలు రత్నం దొరికింది ఆమెకి అనుకున్నాడు కాశీపతి ఇదివరకే. అందువల్లనే గావును రత్నం కళ్ళల్లో ఆ దిగులు, జీవితంలో ఇంకేం మిగలలేదు అనే నిరాశ. ఆ అమ్మాయి ఊపిరి పీల్చు కొని తన బతుకుకాలం తనది అని ఏ నిమిషాన అనుకోడానికి వీలుం టుంది? అనిపించింది. ఈశ్వరా! రాత్రులు కూడా తన పక్కనే పడుకో పెట్టుకుంటుంది గావును? అని దిగులు పడ్డాడు.

"ఆ రత్నానికి సువ్వో కబురు చెప్పాలి రహస్యంగా."

ఆ అమ్మాయితో తా నింతవరకు ఒక్కమాట మాట్లాడలేదు, దిగులు పడడం తప్ప.

"ఏమిటి?"

ఆ ప్రశ్నకి ఆ మిత్రుడు ఏవో పెద్దగాథ చెప్పాడు. ఆ అమ్మాయి మీద ఆ యువకుడికి ప్రేమ. ఆమెకి ఓ ఉద్యోగం సంపాయించాడుట ఈ వూళ్ళోనే. ఆ ఉద్యోగం చాలా మంచిదని రత్నాన్ని ఒప్పించి పంపించ మన్నాడు. కాశీపతికి ఈ రహస్య రాయబారం రుచించలేదు. ఇతను తన మిత్రుడైన మాట నిజమే. ఆ అమ్మాయి చాలా ఇరుకులో వున్నమాట నిజమే. కాని తన్నివారణకు ఈ మిత్రుడు సూచించే చికిత్స మీద కాశీపతి విశ్వాసం కుదరలేదు. మొగాళ్ళ ఎడల మంచి మిత్రుడే కాని

ఆడవాళ్ళ యడల ఇతను శత్రువనిపించింది. తన తిరుగుబోతు తనం వల్ల నేర్చుకున్నాడు కాశీపతి, ఒక్క మనిషికే ఎన్ని వింత వింత వింత ముఖాలు వుంటాయో!

"నువ్వే వొచ్చి రత్నంతో మాట్లాడరాదూ?"

"ఆ ముండ ఓ నిమిషం దాన్ని ఒదలదోయ్."

"పోనీ పెళ్ళిచేసుకుంటా నను."

"నా కిదివరకే పెళ్ళయింది బాబూ, అది తెలీదా ఏమిటి నీకు?"

"అయితే నీకీ పిల్లతో యేం పని?" అని అడిగే అధికారం లేదు కాశీపతికి. ఈ రూపంలోనే వెంబడిస్తాయి పాత పాపాలు. "మరి పూర్వం నీకా పతివ్రతలతో ఏం పనిపట్టి వాళ్ళ ఇళ్ళ చుట్టూ తిరిగావు నువ్వు?" అని తప్పకుండా అడుగుతాడు తన అంతర్యాలు తెలిసిన ఆ మిత్రుడు.

"అంతే కాదు. ఆ తెల్ల దెయ్యం లేదూ, అదీ మా ఇద్దర్నీ గుర్రంపాకలో ఒక రాత్రి టార్చిలైటు వేసి చూసింది. ఆ వేపుకి వొస్తే నన్ను టుపాకీపెట్టి కాలుస్తా నంది. నిన్ను ఉద్యోగానికి పెట్టిన కొద్ది రోజులకే ఇది."

మొత్తానికి నిష్కామంగా తన బాధ్యత లేకుండా మిత్రుడి రాయబారం నడిపి పెడతానని వాగ్దత్తం చేశాడు కాశీపతి.

మళ్ళీ ఉద్యోగంలో చేరగానే, ఒంటరిగా చూసి - "రత్నం, నీకు కబురు తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు.

బెదిరి చూసింది ఇటూ అటూ.

"ఏమిటి?" అంది.

"ఇక్కడ చెప్పడానికి వీల్లేదు."

"నాకు కబు రేమిటి? ఎవరి దగ్గిర్నించి?"

యజమానురాలి ద్వారా రత్నానికి కూడా కాశీపతి మీద చాలా విశ్వాసం గనుక అంతమాత్రం మాట్లాడింది.

ఎవరి దగ్గిర్నించో చెపితే, కార్యం మొదలే చెడుతుందనే లోక జ్ఞానంతో అతను, "ఎవరి దగ్గిర్నించో; నీకు చాలా కావలసినవాళ్ళ దగ్గిర్నించి. చెపుతాను-మాట్లాడాలి. ఎప్పుడు వీలు?" అన్నాడు.

ఇద్దరికీ భయమే, ఎక్కడినించైనా ఆమె వింటోందా అని. కాని అంత తొందరగా మాట్లాడే తెలుగు అర్థం చేసుకునే పాండిత్యం ఇంకా ఆమెకి ప్రసాదించలేదు ఈ గురువుగారు. అదీ ధైర్యం. కాని తటాలున వొచ్చి "ఏమిటి మాట్లాడుతున్నారు" అంటుంది; మంచి మత మాధుర్యం చిరునవ్వుతోనే అనుకోండి. కాని వాళ్ళ చిరునవ్వుని ఎన్నడూ నమ్మడానికి వీలులేదు. అది వాళ్ళ వృత్తి. వాళ్ళ బోధనా పాఠశాలలో యీ చిరునవ్వు తర్ఫీదు ఇచ్చే పంపుతారు ఇతర దేశాలకి. చాలా దయగల చిరునవ్వుతోనే డిస్‌మిస్ చేస్తారు కాలేజీల్లోంచి విద్యార్థుల్నీ, నౌకరీల్లోంచి నిర్భాగ్యుల్నీ.

"ఎక్కడా విరామం దొరకదు. ఓ నిమిషం వొదలదు. చూస్తు న్నారుగా! ఓ కాయితం మీద రాసి ఇవ్వండి."

"కాదు. రాస్తే తెలీదు—మాట్లాడాలి!"

ఆలోచించింది రత్నం.

"ఆదివారం తెల్లవాళ్ళ ప్రార్థనకి పోతుంది. రాత్రి యెనిమిది ఇంటికి రండి" అంది.

రోజు రోజూ ఇతనిపైన ఆ లేడీగారికి బాధ్యత ఎక్కువౌతోంది. ఓ విధంగా అతన్ని పెంచుకుంది ఆమె. పుస్తకాలిస్తోంది చదవమని మర్నాడు "ఎంత వరకు చదివావు? ఇష్టపడ్డావా? ఏం ఇష్టపడ్డావు?" అని ప్రశ్నలు. ఎంత జీతం ఇచ్చినాసరే, ఇంక ఈ ఉద్యోగం వొదులుకోవల సిన సమయం ఆసన్నమయిందని తెలుస్తోంది అతనికి. బళ్ళో టీచర్ల

మొగాళ్ళు గనక సరిపోయింది గానీ, ఈ రకం ఆడవాళ్ళైతే, తాను యెంత విద్యాధికుడై గొప్ప గవర్నమెంటు హోదాలో వుండేవాడో ఈ పాటికి?

తన మీది ఆమె వాత్సల్యం వుత్త మత ప్రచారం కాదనీ, దైవ సేవే కాదనీ, ప్రత్యేకంగా తనని వుద్ధరించాలని ఆమె శ్రమ పడుతోందని అతనికి తెలుస్తోంది. ఈ విధంగా ఆ వాత్సల్యం ఎక్కువైపోయిందా, తనూ మతంలో చేరడమో, కాక నిరంతరం ఆమె కళ్ళముందు ప్రార్థనలో గడపడమో, మొత్తానికి లోకప్పు పనులకూ సరదాలకూ యెందుకూ పనికిరాని వ్యర్థుడైపోవడం జరిగి తీరుతుందనిపించింది. మెడమీద కత్తికింది కోడిమల్లె గిలగిల లాడుతున్నాడు.

కథలోకి ఇద్దరు ఆడవాళ్ళని తీసుకొచ్చి, చలం ఇంత సేపు వూరుకున్నాడేం అని తొందర పడుతున్నారా? వొస్తున్నాను. నా పాఠకుల్ని నిరాశ పరిచే పాపం కట్టుకోను. కాకపోతే కాశీపతి మల్లె నేను ఆ పాప ఫలం అనుభవించవలసి వొస్తుంది. అదృష్టం కలిసి వొస్తే ఒక్క ఫలమే కాదు ఫలాలు అనుభవించడం కూడా జరుగుతుంది. గొప్ప అదృష్టం కలవారికి పాప ఫలాలు అవే వచ్చి పైనబడి, పుణ్య ఫలాలుగా మారతాయి.

ఆ ఆదివారం సాయంత్రం బంగళాకి వెళ్ళాడు. ఇదివరకెన్నడూ రాత్రి అటు వెళ్ళలేదు. విద్యుద్దీపాలు. రాధా మనోహరి పువ్వు గుత్తుల వెనక నుంచి బైట తోటలో జినియా పూల మీదా, పొద్దు తిరుగుడు పూలమీదా పడుతున్నాయి. వరండా కుర్చీల వార్నిషు దీపాల కింద మెరుస్తోంది. తలుపుకి కట్టిన కర్టన్‌లు రాత్రి వెలుతురులో అసలు అందాల్ని కనపరుస్తున్నాయి.

కిటికీలోంచి చూస్తోంది గావును రత్నం, వెంటనే వొచ్చింది.

"కూచో, చెపుతాను" అన్నాడు.

ఆమె కూచోకుండా అనుమానంతో సందునే వుంది. కుర్చీలమీద కూర్చునే అర్హత ఆమెకి లేదు.

"ఎంత సేపటికి వొస్తుందేం?"

"పదింటికిగాని రాదు. ఎవరో భోజనానికి కూడా పిలిచారు. బట్లరు బావగారి యింటికి వెళ్ళాడు."

"నువ్వు ఒక్కదానివేనా ఇక్కడ?"

"ఊఁ."

"అట్లా రోడ్డు మీదికి రా."

"ఇల్లు వొదిలా? పైగా చూస్తారు మనని రోడ్డు దీపాల కింద."

పూర్వానుభవం ఆమెని భయపెడుతోంది అనుకున్నాడు.

"సరే, ఇక్కడే కూచో."

"రోడ్డు మీద నుంచి కనపడతాము."

"దీపం ఆర్పెయ్యి."

"దీపం లేదేమీ అనుకుంటారు బండీవాళ్ళు."

వాళ్ళ కాపరం ఆ కాంపౌన్డులోనే.

అబ్బ. ఆడవాళ్ళ జాగ్రత్తలకి అంతులేదు. చాలా బాధపడ్డాడు ఇదివరకు కాశీపతి.

"ఒరే! పది నిముషాల ఉత్సవానికి, ఇరవై నాలుగు గంటలు సన్నాహాలురా ఈ ఆడవాళ్ళకి" అనేవాడు రౌడీ మిత్రులతో ప్రాణం విసికి. కాని తనకంటే ఏ భయాలు లేవుగాని, ఆడవాళ్ళు అబలలు మరి. ఈ పిల్ల దేనికీ ఒప్పుకోక ఏం చెయ్యమంటుంది? యెందుకు రమ్మన్నట్టు తనని? ఏ మాలోచించింది? యెక్కడా వీలు లేకపోతే, యెట్లా మాట్లాడడం?

కాని ఈ అబలల సాహసానికి మొగవాడు ఏ మూలకీ చాలడన్న సంగతి అతను గ్రహించలేదు.

"ఇట్లా రండి" అని లోపలికి, తానెన్నడూ పాదం మోపని అంతఃపురాలలోకి తీసికెళ్ళింది, యజమానురాలి పడక గదిలోకి. దీపం వెలిగించి, ఫాన్‌చేసి, అతన్ని ఆమె మంచం మీద కూచోమంది, ఆమె సాహసాన్ని అందుకోలేక పోయినాడు, మన వెయ్యి గలభాల రౌడీ యోధుడు.

సందేహిస్తో కూచున్నాడు. మంచి విలువైన స్ప్రింగు మంచం. ఆ మంచం ఆ యజమానురాలి తెల్లని దేహ పరిమళాల్నేగాని ఇంత వరకు....'అనాఘ్రాతం పుష్పం. కిసలయమలూనం' అనిపించింది.

రత్నం దీపం ఆర్పి, చిన్న దీపం వేసి (దానికి కూడా నీలం షేడ్ వుంది) మంచం మీద దూరంగా కూచుంది.

"ఏమిటి సమాచారం?" అంది, లోపలి చిరునవ్వుతో.

భయంతో అతని నోట మాట రాలేదు.

ధైర్యం అనేక రకాలు. ఇరవై మంది కర్రలు కత్తుల్తో వొస్తే అతనికి ఏమీ భయం లేదు. కాని దొరసాని వొస్తుందంటే భయం. ఆమె కొడుతుంది, తిడుతుంది, పోలీసులకి అప్పగిస్తుందన్న భయం స్వల్పం. ప్రార్థన చేస్తుందని మహా భయం. అదిగాక మామూలు స్థలాలలో ఎన్నడూ ఎంత అపాయంలోనూ భయం లేని వాళ్ళకి కూడా, అసంగతమైన దివ్యముహూర్తాల భయం పట్టుకుంటుంది, అపరిచిత ప్రదేశాలలో.

"ఆమె వొస్తే...."

"రాదు. వొచ్చినా ఇక్కడికి రాదు. నా కోసం కేకేస్తుంది. బండి ఈ కిటికీ కింద నుంచే వెడుతుంది."

"ఈ గదిలో ఈ పిల్ల ఆదివారం రాత్రులు ఏమేం చేసిందో" అని అనుమానం వొచ్చిందిగాని....ఎందుకో నమ్మలేదు అతను.

రత్నం చాలా పిరికి పిల్ల !!!

చెప్పడం ప్రారంభించాడు. కాని మొదట్లోనే...."వాడి సంగతి నాముందెత్తకండి, చాలా ఘాతకుడు. ఏం చేశాడో తెలుసా?" అంది.

"తెలుసు. కాని ఈ సంగతి చెప్పమన్నాడు" అని చెప్పాడు. కాని ఆమె ఏమీ కదలలేదు.

"అంతేనా?" అని లేస్తోంది. "నేను రాననీ, నా కిట్లాంటి కబుర్లు పంపవొద్దనీ, నిశ్చయంగా చెప్పండి. ఈ సారి దొరసానితో చెపుతానని తెలియ చెయ్యండి. రండి."

తన మిత్రుడి కార్యం భగ్న మయింది. ఆమె లేచి వెళ్ళి పోతోంది మరి. ఆ మంచం మహత్యం గావును, ఆ మెత్తదనం లోంచి ఓ పట్టాన లేవ లేక పోతున్నాడు కాశీపతి. మిత్ర కార్యం సాధించాలి.

"రత్నం!"

"ఊఁ"

"నీ కిక్కడ బావుందా?"

ఆ ప్రశ్న విని ఆగిపోయింది వెళ్ళే పిల్ల. అతనికి యెదురుగా దూకుడుగా వొచ్చి నుంచుని "బావుందో లేదో....బావుండకపోతే, అయనగారు నన్ను వుద్ధరిస్తారా ? మీరు వుద్ధరిస్తారా?" అంది.

"నాకు తెలీదు నీ మీద చాలా ప్రేమలాగుంది అతనికి" అంటు న్నాడు, ఆమెవి బొడ్డునించి ముఖం కేసి చూస్తున్న అతను. అట్లా చూస్తే అతనికి రత్నాన్ని సరిగా తాను ఇదివరకు చూడలే దనిపించింది.

"ప్రేమ! ప్రేమ!! అందరికీ నామీద. దొరసానికీ ప్రేమే, అతనికీ ప్రేమే. ప్రేమ అంటే కొరుక్కుతినడమేగా; ఎవరైతేనేం?"

ఆమె మాటలో జీవితంలోని రసహీనత్వం, నిర్భాగ్యత్వం, ఏదో ఒక బోనులో నుంచి ఎన్నటికీ విముక్తిలేని నిరాశ, స్వేచ్ఛకోసం, సొంత బతుకుకోసమై ఈ నూతన బానిసల ఆర్తనాదం వినిపించింది అతనికి.

"పాపం! రత్నం, ఏం చెయ్యను?" అన్నాడు అప్రయత్నంగా స్వేచ్ఛావిహారి అయిన ఆ రౌడీకి తెలిసినట్టు. ఏదో ఒక దాస్యంలో, ధనం, కీర్తి, మర్యాద, అధికారపు బంగారు సంకెళ్ళన్నీ ఘనంగా ధరించి కులికే ఆశాబంధితులకి అర్థం కాదు ఆ బాధ. ఆ గంటలో తనకి ఊపిరాడకపోతే యేళ్ళకొలది రత్నం ఏమైపోతో వుండాలి, ఆ యజమాను రాలి దిద్దుళ్ళలో!

చాలా హృదయాంతరాళంలోంచి అన్నాడా మాట. ఎన్నడూ విన పడని ఆ దయ—మతంకోసం కాక, ఉబికిన తన పొగరు రొమ్ముకోసం కాక, తననో ఇంటిదాన్ని చేసి వంశోద్ధారణ కోసం కాక, తన కోసమే, తన బాధకోసమే విన్న ఆ మాటతో ఆమె హృదయం విహ్వాల మయ్యింది.

చప్పున ఏడ్చింది.

అట్లాంటి సమయాలు, పలకరింపులు, తండ్రి కొడుకు, భార్య భర్త అనే బంధుత్వంకాక, యజమాని, నౌకరు, స్నేహితుడు, మతస్థుడు, ఉద్యోగి, దొంగ, వర్తకుడు····ఇట్లాంటి పొరలు తొలిగి, మనిషి ఇంకోణ్ణి వుత్త మనిషిగా, చివరికి స్త్రీ పురుషులుగా కాక, వుత్త మనిషిగా పలక రించే సమయాలు చాలా అరుదు.

కాని అట్లాంటి పలకరింపులు ఎప్పుడో అనుకోకండా, జరిగినప్పుడు జీవితాలలో గొప్ప హృదయాలలో మార్పులు జరుగుతాయి. అట్లా పలక రించే ఆత్మశక్తి రౌడీలలో, వేశ్యలలో, దిక్కుమాలిన వాళ్ళలో-వాళ్ళలో ఖాడా ఏ ఒక్కరికో వుంటుంది. మామూలుగా ఆమెని ప్రతిరోజూ చూస్తు

న్నాడు జట్కా-గుర్రాన్ని చూసినట్టు. కాని ఆ గది నిశ్శబ్దంలో ఏకాంతంగా ఏడ్చే ఆమె రొమ్ముని అడుగునుంచిచూసి భరించలేకపోయినాడు కాశీపతి.

ఆ ఉద్రేకపు వూపున, అట్లా ఆ పెద్ద రొమ్ము నిస్సహాయంగా, దిక్కు-లేకుండా లేచిపడడం భరించలేకపోయినాడు. ఆపడాని కని మీద చేతులు వేసి, అణిచి, చుట్టూ చేతులు పోనిచ్చి, మీదికి తీసుకున్నాడు. ఆ బలువుతో ఆ పక్క-కి అడ్డంగా పడ్డారు.

ఆ సమయంలో మనుష్య మాత్రులు అంతకన్న ఏం చేస్తారు? నరాల్లో రసంలేని (మానవా) తీతులు మాత్రం నీతుల్నీ, ధర్మాల్నీ మాట్లాడ గలరు.

ఏ పీటర్సుబర్గులో చేసిన మంచమో అది, ఈ వేడి దేశానికి వొచ్చి ఎన్నేళ్ళనించి కాలిపోతోందో, ఈ నాటికి ఆ మంచం నిర్మాత ఉద్దేశ్యం పూర్తిగా నెరవేరింది. ఆ స్ప్రింగులు కలకలమని నవ్వుతో గంతు లేశాయి.

అయిపోలేదు కథ.

ఎందుకంటే-ఆ సమయానికే ధర్మశీలురాలు దైవం ముందు మోక రించి తన జీవితాన్ని మానవసేవలో సఫల పరచమని వేడుకుంటోంది. ఆ దైవం కనికరిస్తాడో లేదో చెప్పలేనుకాని, నేను ఆమెకి ఆ వర మివ్వ తలుచుకున్నాను. ఆమె నేను నా కలంతో మంత్రించి ప్రాణ మిచ్చిన ఇంకో పుణ్యవతి. నేను యముణ్ణి. నా కలం పోటునించి ఎవరూ తప్పించు కోలేరు, వాళ్ళ పుణ్యఫలాలు అనుభవించిందాకా. ఆమె జీవితాన్ని సఫల పరిచిగాని వొదలను. ఆ లేడీని, ఆమెనే కాదు, మిమ్మల్నీ విడవను నా కథ చివరి అక్షరం మీ కళ్ళలోంచి వెళ్ళి, మీ నరాల్లో అగ్ని లేపి, మీ హృద యాల్ని కారుణ్యంతో-మీ హృదయా ల్నేమిటి, నిలువునా మిమ్మల్ని కది గించి అర్థం చేసిందాకా,

"ఎట్లా జరిగింది?" అడగండి గాలినీ, రక్తాన్నీ, జీవితపు బాధని, యవ్వనాన్నీ! ఆమె దేహం అడిగింది. ఎదురుపడి ప్రశ్నించింది రత్నం పాటకపు రొమ్ము-సహజ జీవితంలో, ముగ్గురు పిల్లల కడుపు నించవలసిన ఆ రొమ్ము: భూసారం నుంచి తన కేమీ ఇవ్వలేని నిస్సారపు చదువులో, ఎరువు తెచ్చుకుని పొట్టకోసం పులుముకున్న మతంలో, దిక్కులేక అల్లల్లాడుతో, నీతి వాక్యాల చావుకి యెదురు తిరిగి మగవాణ్ణి 'నువ్వా ఓ మనిషివేనా?' అని ధిక్కరించిన ఆ రొమ్ము!

చదువుల, ఉద్యోగాల ముసుగుడు శవంగా తయారు కాని కాశీపతి ఏం చేస్తాడు అంతకన్న? తిన్న తిండి వొంట బట్టే రాడీ! ఆడమనిషి రొమ్ము పొగరుగా ధిక్కరించి, ఛాలెంజి చేస్తే!

కాని వొచ్చిన ఖర్మ మేమిటంటే-ఏక్ దిన్‌కా సుల్తాన్ అయి పోయింది అతని పని. అంతే-మర్నాటినుంచి ఏదో ఒక్క చూపు, సగం మాట, వేళ్ళ చివర్ల స్పర్శతో తృప్తిపడవలసి వొచ్చింది వాళ్ళ.

దొరసానికి అనుమానం, ఆమెకి తెలీకుండానే పనిచేస్తోంది. సహజం, ఎందుకంటే వాళ్ళిద్దరూ మంచి దిట్టమైన మృగాలు. వాళ్ళ పూర్ణల్ని నాగరికత నాశనం చెయ్యలేదు. నరాల్లోంచి సారం పీల్చేసి, వృత్త చచ్చు దొంగల్ని చెయ్యలేదు. నిజమే, వృత్త పశువులు-కాని పట్టు బట్టల మూలల, ఇనప పెట్టెల బంగారు బరువుల కింద సగం నలిగిన నీతి పురుగులు మాత్రం కారు. అందుకని వాళ్ళ వాంఛతో గాలినే నింపారు. ఎండకే మెరుగుదు పెట్టారు వాళ్ళ చూపులతో. వాళ్ళిద్దరూ దగ్గిర చేరితే చాలు-విద్యుచ్ఛక్తులు మెరుస్తున్నాయి, ఎండు హృదయాల్ని మండిస్తో. జీవిత శక్తే ఒక నూతన వికాసంతో ఎదిగే గడ్డిలో నవ్వుతోంది. పురుగులు తాగి తొక్కిన పువ్వులు, వూగుతో పాటలు పాడుతో గదిలోకి తొంగిచూసి స్వాగతమిచ్చాయి వాళ్ళిద్దరికి. పాపం, దొరసాని హృదయంలో స్పందించ

కుండా ఎట్లా వుంటాయి ఈ జ్వలించే శృంగార తరంగాలు? కాని హృదయం లోంచి మెదడులో ప్రవేశించేసరికి పెద్ద అనుమానంగా మారాయి.

కనిపెడుతోనే వుంది వాళ్ళని. ఓ ఉదయం ఆమె స్నానం గది లోంచి చప్పున వొచ్చి, పైపుకొట్టే కాశీపతి స్టూల్ మీద వెనక నుంచుని అతని కంఠంమీద చేతులేసి రత్నం అనుకోడం చూసింది. అతను ఆమె చేతిని పట్టుకున్నాడు. చప్పున ఆ గదిలోకి ప్రవేశించింది, పూర్తిగా డ్రెస్ చేసుకోకుండానే. ఆర్త రక్షణకై శ్రీ మహావిష్ణువు తన లక్ష్మి కుచోపరిచే లాంచనమైన వీడడు.

రత్నం దూరంగా దూకింది. కాశీపతి చప్పున వెనకాలకి తిరిగాడు కొంప మునిగిందని. కాని దగ్గిరే ఆ కిటికీ వెనక తీగె సంపెంగ పొద మీదనే కూచుని వున్నాడు మన్మథుడు, విల్లెక్కుపెట్టి, బాణం సంధించి, ఈ వేడి దేశపు ఉద్రేకపు హృదయ విదళితలైన పరిమళాలతో దట్టించిన పుష్పాల్ని పొదిలో ఇముడ్చుకుని. కాశీపతి చూపు మీదనుంచి, దొరసాని గుండెలమీదికి గుచ్చేశాడు. ఆ మెత్తని బాణం ఆమె మత కవచానికి తగిలి వ్యర్థమైన ఆమె స్లిప్సుమీద పడిపోయింది. కాశీపతి చూపు మాత్రం ఆ బాణం లక్ష్యంమీదనే లగ్నమయింది, ఆ తెల్లని, నున్నని వెన్నముద్దల మీద-గౌనుతో కప్పని ఆమె బాహుమూలాలనించి, మెల్లిగా మృదువుగా ఆమె బాడీనంతా పలకరించింది చాలా ఉల్లాసంగా. ఆమె ఒక్క మాట మాటాడక చిరునవ్వుతో కోపాన్ని కప్పి వెనక్కి తిరిగినప్పుడు కూడా, కనబడే ఆమె నడుం బలంనుంచి, ఆగ్రహం తెప్పించిన ఆమె ఘనాన్ని కావలించుకుంది, ఇటునుంచి అటువరకు అతని చూపు.

ఇద్దరిమధ్య అట్లాంటి నిప్పురవ్వ పడ్డదంటే అది రగులుకోక మానదు, ఆ స్త్రీ పురుషులు చాలా దూరమైపోతే తప్ప. దూరం కాకుండా చూసే దేవతలు చాలామంది ఉన్నారు, స్త్రీ ప్రపంచరీతుల్ని గమనిస్తే కాని ఆమె మతం ఆమెకి గొప్ప రక్ష.

ఎంత స్వతంత్రం రానీ, ఎంత విజ్ఞానం పెరగనీ, మతం అనే టప్పటికి మూర్ఖం తప్పదు. హేతువాదానికి అతీతమైన విషయాలు వుండ వొచ్చు. ఉన్నట్టే కనపడతాయి, ముఖ్యంగా మతాలలో. కాని ఆ మతానికి సంబంధించిన అన్ని విషయాల్లో కూడా బుద్ధీ, హృదయం. మనిషిలో ఉన్న ఔన్నత్యం, వేటినీ పనిచెయ్యనీరు. ఎవరో కొంతమంది తప్ప. వాళ్ళలో చాలామంది మతాన్నే వొదిలేస్తారు ధైర్యమున్న వాళ్ళు. మతంతో వుండి, ఆ మత విషయంలో సంపూర్ణమైన బుద్ధి వికాసంతో హృదయ ఔదార్యంతో పనిచెయ్యగలవారు తక్కువ. అందువల్లనే పూర్వపు ప్రభువులు మతాన్ని తమ అధీనంలో వుంచుకోడానికి ప్రయత్నించారు. ఈనాటి ప్రభుత్వాలు మతాన్నే నిర్మూలం చెయ్యాలని చూస్తాయి.

లేడీ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది, రత్నం తోటవేపు పరుగెత్తింది. కాశీపతి తుపాను ఎదుర్కొనే నావికుడిమల్లే సిద్ధపడుతున్నాడు. అరగంటలో ఆమెరికన్ స్త్రీ చిరునవ్వుతో ఒచ్చి, తెనుగు పుస్తకం తీసి, "కాశ్మీరదేశపు సుందరులు ప్రపంచంలో నెల్ల" అని చదువుతోంది, ఏ మెరగనట్టు.

ఆనాటినుంచి పాఠాలలో అతని మాటలలో ముద్దులు, చూపుల్లో మార్దవం, అతని దేహం అప్రయత్నంగా సామీప్యం. రత్నం అసలు ఆ గదిలోకి రావటమే లేదు.

అతను ఎదురుచూస్తున్న తుపాను మూడో రోజున విరుచుకుపడ్డది- కాని చాలా మార్దవంగా, పెద్దమనుష్యుల మధ్య చర్చమల్లే. అతను అనుకున్నది ఆమె తనని తిట్టి వెళ్ళకొడుతుందని. కాని ఆమె- "ఏమిటో నీ ఉద్దేశ్యం?" అని అడిగింది కళ్ళు కిందికి వాల్చి.

"ఏ విషయం?"

"రత్నం సంగతి....."

దొంగతనం ఏమీ లేకుండా మాట్లాడాలని అతను ముందే నిశ్చ యించుకున్నాడు. ఆమె రత్నంతో ఇదివరకే మాటాడి వుంటుంది. ఎంత

వరకు చెప్పింది రత్నం? ఏ విధంగా చెప్పి వుంటుంది? ఈ మిషనరీలు ఇట్లాంటి సంబంధాలు గొప్పగా ఇష్టపడతారనీ, ఐతే ఆ తప్పులన్నీ పురస్కరించుకుని. మొగాణ్ణి అదరకొట్టి, బెదిరించి, అతన్ని మతంలో కలిపి, ఆ అమ్మాయికి పెళ్లి చేస్తారనీ, చాలామంది బ్రాహ్మలు అట్లానే క్రిష్టియన్‌లు ఐనారనీ విన్నాడు. మిత్రులు తనని జాగ్రత్తగా వుండమని కూడా చెప్పారు ఇదివరకు.

ముందు జాగ్రత్తని తెచ్చిపెట్టుకోలేక పోయినాడు గాని, ఇంక జాగ్రత్తగా వుండదల్చుకున్నాడు. తన వాళ్ళని ఒదిలి, ఆ చర్చిలో బైబిలు వింటో, ఆ రత్నం బైబిలు తెలుగు రోజల్లా వింటో, ఆమెకి సిద్దీలవంటి పిల్లల్ని కని పోషించాలని అతనికి ఎంతమాత్రమూ లేదు. పైగా వాళ్ళ మర్యాదలూ, ఇంగ్లీషు వేషాలు, పందిమాంసాలు....అంతే కాదు — బట్టల శుభ్రమూ అందమూ చూసి, ఆ బట్టల లోపల వాళ్ళు శుభ్రంగా అందంగా వుంటుందని అనుకోడం పొరబాటని తెలుసు కున్నాడు. ఒంటి శుభ్రం, అందం చూసి, ఆ ఒంటికింద మనసు శుభ్రం, అందమని, మాటకి పనికీ చాలా తేడా లేదని చదువుకుని స్వేచ్ఛగా పెళ్లిళ్లు చేసుకునే, తెలవిగల ఆడపిల్లలు దిన దినమూ చేసే పొరబాట్లు కూడా అతనికి తెలీవు. భర్తలతో ఘోరమైన కాలం గడుపుతో పైకి సంతోషాన్ని పెట్టుకుని లోకాన్ని మోసపుచ్చి అభిమానాన్ని నిలబెట్టుకోవాలని చూసే నవీన స్త్రీల మల్లేనే, అంతా అందమని రత్నం పక్షమూ, వక్షం మీదపడే కస్నీళ్ళూ మోసం చేశాయి అతన్ని. అంతేగాక, ఎంత సూక్ష్మ దృష్టితో చూసినా నలుపురంగు తెలుపురంగుతో పోటీకి నిలవలేదు.

“రత్నం సంగతి ఏమిటి?” అని యెదురు తిరిగాడు.

“పెళ్ళి చేసుకో.”

గట్టి ప్రశ్న! అప్పుడే అంతదూరం అవుతుం దనుకోలేదు.

"రత్నానికి ఆ వుద్దేశ్యం వుందా?"

కాశీపతిలో యీ కృత్రిమ అమాయకత్వం ఆమె తోవని చిక్కులు పెడుతోంది. అతనిలో నిజంగా అమాయకత్వం వుందేమో! కాకపోతే ఆమె అనుభవంతో కూడిన సునిశిత దృష్టిముందు అబద్ధం నిలవలేదు. ఘోరమైన నేరాల వెనక కూడా చాలా అమాయికత వుంటుందని తెలుసుకోగల ఔదార్యమూ, తెలివీ, వ్యవధీ వుండదు మనుషులకీ, మేజిస్ట్రేట్లకీ.

"ఆమె సిద్ధంగానే వుంది."

"నేను లేను."

"ఆమెమీద నీకు ప్రేమ లేదా?"

"లేదు."

"మరి ఎందుకు చేశావు ఆ పని?"

అంతా తెలుసుకుందా? లేక తన చట్టా వల పన్నుతోందా?

"ఏం పని?"

ఆ పనికి ఆమె ఉచ్చరించగల ఇంగ్లీషుమాట గాని, తెలుగు మాట గాని ఆమెకి దొరకలేదు.

"నీకు తెలీదా?" అంది.

తాను ఏమీ చెయ్యలేదు అనాలి. కాని లోపల్నించి నిజం మాట్లాడదా మనుకున్నాడు గద, ఆమె మీది ప్రేమవల్ల వొచ్చిన కొత్త గౌరవం వల్ల! అతను రౌడీ. బాధ్యతలు అంగీకరించడు. పోయే కీర్తిలేదు. ఈ సంగతి అందరికీ తెలిసినా, ఏమీ వింత పడరు. అందువల్ల అతనికి అబద్ధాలాడవలసిన ఆవశ్యకత లేదు.

ఏం జవాబు చెప్పుదామా అని ఆలోచిస్తో వుండగా, చలం జ్ఞాపకం వచ్చాడు. రౌడీ కావడంచేత, హోటల్లో రేడియో వాగనప్పుడు, తియ్య బూందీ తినే పెద్ద మనుషుల మధ్య, చలం పుస్తకాల్లోని పేలుడు బాంబుల్ని విగ్గరగా చదివేవాడు.

"అయితే, మేము చేసిన పని పాపకార్యమైతే, దాన్నే జీవితమంతా చేస్తో వుండమంటారా?"

ఆ ప్రశ్న అర్థం చేసుకునేప్పటికీ చాలా సేపు పట్టింది, ఆమెకి. ఎప్పుడూ బైబిలు సంబంధమైనవి తప్ప ఏమీ చదవనిదీ, పంతులమ్మలతో తప్ప విశాలమైన దృష్టిగల మనుషులతో యెవరితో మాట్లాడనిది ఆమె. వాళ్ళ మతం చాలా గొప్పదనీ, అంతకన్న తెలుసుకోవలసింది ఇంక లేదని, భారతదేశపు విజ్ఞానమంతా తమ పంతులమ్మల మాటల్లోనే ఇమిడి వున్నదని విశ్వసించే వారికి వాస్తవ జీవితాన్ని మాట్లాడే కాశీపతి మాటలెట్లా అర్థమౌతాయి?

"నువ్వు చేసిన పనిలో అపరాధం నీకు గోచరించటమే లేదా? ఆ అమ్మాయిని మరిగించుకుని నువ్వు వొదిలెయ్యటం న్యాయంగా కనపడుతూందా?"

"వొదిలెయ్యటం లేదు. మీరు ఒప్పుకుంటే ఆమెకి అవసరమైనన్నాళ్ళు ఆమెని వొదలనని వాగ్దానం చేస్తున్నాను."

ఆమె చాలా చిక్కుల్లోపడి ఆలోచిస్తోంది, అతని మాటల అర్థం.

"పెళ్ళి చేసుకో అయితే!"

"పెళ్ళి చేసుకోవడ మెందుకు?"

"మరి ఆమెకి దిక్కెవరు?"

"ఇన్నాళ్లూ యెవరూ? ఇంక ముందూ వాళ్ళే."

"నేను. నేను ఇంక ఆ మనిషిని యెందుకు చూడాలి?"

"ఆమె మీద ప్రేమకద మీకు; ప్రేమ లేకపోయినా నన్ను ఆమెని పోషించ మంటున్నారు. ప్రేమగల మీరు వొదులుతారా?"

ఏడుపు వొస్తోంది ఆ మిషనరీ లేడీకి.

(13)

"ఇట్లాంటి పనులు చూస్తో వుంటేనా?"

"మీ కేం అపకారం ఆ పనులు."

"దేవుడికి అపకారం చేసింది."

"మీకేం ఒకవేళ అపకారమైతే అతనికి, అతనే చూసుకుంటాడు, ఆ సంగతి."

"నీకు ప్రేమలేంది యెందుకు చేశావు ఈ పని?"

ఆమె కన్నీళ్ళకి సమీపంలో వుంది.

"క్రిష్టియన్ మిషనరీలు.ఐ వుండి ఆ మాట అడుగుతారా మీరు? ప్రేమ వుంటే ఆ పని చెయ్యడంలో ఘనత ఏముంది? ప్రేమగల మనుషులందరూ చేసే పనే అది! జీసస్ ఏమన్నాడు? ఆకలితో వున్నవాడికి తిండి, బట్టలు లేని వాడికి బట్టలు ఇవ్వ మన్నాడు. ఈమె అవసరం అంతకన్నా గొప్పది. మూడు రోజుల నించి తిండిలేక సోషిల్లిన మనిషిని మీ గుమ్మం లోంచి పొమ్మంటారా?"

ఆమె ఇంక భరించలేక పోయింది. మండిపడుతో, రోషపు కన్నీళ్ళతో, అతని మీదికి లేచింది, ఇంగ్లీషులో తిడుతో - తన మతాన్ని, ప్రపంచానికి వెలుగు నిచ్చిన తన దైవం మాటల్ని అట్లా వికృతం చెయ్యడం భరించలేక.

"పో. ఇక్కణ్ణించి పో" అంటోంది.

భయంతో అతనూ లేచి నుంచున్నాడు.

తన మీదికి వొచ్చే, ఆమె బిగించిన గుప్పెట్లని చూసి తనని కొడుతుం దనుకున్నాడు. వెళ్ళి పోయేవాడే. కాని రౌడీ; ఆడదాని కోపానికి భయపడిపోవడం అతని మర్యాదకి లోపం. అట్లానే నుంచున్నాడు.

"పోవేం? పోవేం? నా ఇంటివేపు రా, చెబుతాను!"

ఆమెదీ తల్లి కోపం. తనింత కష్టపడి పెంచి బాగు చెయ్యాలనుకున్న యువకుడు అట్లాంటి పనిచేసి, పశ్చాత్తాప పడకుండా, ఇట్లాంటి మాట లంటున్నాడు.

“ఇంకా నుంచుంటావేం? పో, నా కళ్ళముందు నించి పో.”

దూకింది అతని మీదికి. బూడ్సుకాలు ఎత్తింది. అతను ఆమె గుప్పెట్లని పట్టుకున్నాడు. చాలా గట్టిగా పెనుగులాడి తిడుతోంది అతన్ని. కాని రౌడీ అతను. తన ఉద్రేకానికి తగినట్టు అతన్ని తిట్టాలంటే, మతంలో చేరి, చిన్నప్పటి తన పల్లెటూరి తిట్లు అలవాటు తప్పాయి ఆమెకి. ఒక ఉద్రేకం చూపడానికి ఏ మార్గం లేనప్పుడు, ఉక్కిరి బిక్కిరై ఆ ఉద్రేకం అనేక మార్గల వ్యక్తమౌతుంది.

అదిగాక చాలా అందమైన ఉదయం. శాంతమైన బంగళా. పక్షుల చిన్న చిన్న ఈలలు.

పైగా ఈ సంపెంగ తీగెమీద విల్లెక్కు పెట్టుకుని, చంపక పుష్పం సంధించి అనంగుడు—పక పక నవ్వుతో.

ఆమెని వొదిలాడు రౌడీ. ఆమె వొళ్ళు ఆమెకి తెలీదు. తాను తృణీకారంతో చూసే: ఈ నల్లజాతికి అట్లా లొంగిపోవడం, నల్ల నౌకర్ని సహాయార్థం పిలవడం ఆమెకు నామోషీ రివాల్వరుతో సాధించ వలసిన సమయం కాని రివాల్వరూ లేదు, నౌకర్లు దాపున లేరు.

చప్పున ఏడ్చింది.

“ఏడవకు. ఏడవకు నువ్వు చెప్పినట్టు వింటాను.”

రోషానికి విక్రమం, కన్నీళ్ళకి అనుతాపం ధీర పురుషుల లక్షణం, శ్రీరాముడి వంటి ఉదాత్త పురుషుల గంభీర స్వభావం అని ఆమె కన్నీళ్ళు తుడిచాడు ఆమె చేతిరుమాలుతోనే, ఆమె రొమ్ముకి వేసుకుని దానితో తుడుచుకున్న Lily of the valley పౌడరు పరిమళాల్ని పెదవిమ్మే

చిన్న రుమాలుతో. ఆమె ఇంకా తన భావోద్రేకంలోనే ఒళ్ళు తెలీకండా వుంది గావును, ఏమనలేదు.

కళ్ళని తుడిచాడు, చంపల్ని తుడిచాడు. ఇంకా ఆమె కన్నీటి కాలవ వొడ్డునే వేళ్ళతో ప్రయాణం చేసి, బుజాలకింద తుడిచాడు. ఆ మహానది ప్రవహించిన వెన్నెల బయళ్ళలో, స్నిగ్ధఉన్నతాలని తప్పించుకుని పక్కగా ప్రవహించిన లోయలోకి కూడా అతని వేళ్ళు వెళ్ళి మృదువుగా ఆమెకి తెలీకుండానే ఆ వరదల్నించి ఆమె శోభని రక్షించాయి.

గంగను స్వర్గం నించి భూమికి పిలిచాడు భగీరథుడు. కానీ వరదల్ని ఆపి, అగస్త్యుడు కూడా ఐనాడు కాశీపతి.

"ఏడవకు. ఎందుకు ఏడుస్తావు ?" అని ఆమె పెదవుల మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

దెబ్బతిన్న పాము మల్లే లేచింది అతని మీదికి. రెండు మూడు పెద్ద కేకలు కూడా వేసిందేమో; అతన్ని చంపమీద ఫెడేలున కొట్టి, కసి తీరక అతన్ని గుద్దింది. ఆమెని గట్టిగా పట్టేసుకున్నాడు. చేతులు రొమ్ము—అన్నీ ఇనుప కవచంలో మల్లే బంధించాడు. ఆమెకి వూపిరాడ లేదు గావును. గొంతు కూడా నులిమాదేమో ! చాచుకుని, తెల్లగా, నున్నగా, నరం తీవ్రంగా, కొట్టుకొంటో తన పెదిమల్ని పిలిచే, పరిమళాన్ని చిమ్మే ఆమె కంఠాన్ని.

ఆమె వొళ్లో ప్రాణం లేకండా అతని చేతుల్లో బరువెక్కింది. వొదిలాడు కొంచెంగా. ఆమె ఒరిగి పోయింది. జుట్టు వూడిపోయింది పిన్నులు రాలి.

ఎక్కడ పడుకో పెట్టడానికీ ఏమీ లేదు ఆ గదిలో. అట్లానే సునాయసంగా చేతుల్లో ఆమె నెత్తుకుని, ఆమె గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళి ఆమె

మెత్తని స్ప్రింగు పక్కమీద పడుకోపెట్టాడు. ఆమె కళ్లు తెరవలేదు. కంఠం రాశాడు. మెల్లిగా వెతికాడు. ఆ బట్టలు కొత్త. ముళ్లూ, పిన్నులూ ఎక్కడ గుచ్చుకుని కట్టుకుంటారో తెలీదు అతనికి. ఏ బట్ట కింద ఏముంటుందో, యెన్ని బట్టలు వుంటాయో తెలీదు. వెతికి వెతికి పిన్నులు, బిక్కల్సు తీసి ఒదులు చేశాడు. ప్రథమ చికిత్సలు తెలీనివాడు గనక, గుండెలు రాశాడు. అబ్బా ! ఎంత తెలుపు అనుకున్నాడు.

ఏం చేసినా, పాపం ఆమె కళ్లు తెరవలేదు.

తరవాత ?

తరవాత నన్ను రాయనీయరు. రాస్తే అదంతా చదివి, మరీ వొచ్చింది అతనికి అని మీరే తిడతారు నన్ను.

వాళ్ళిద్దర్ని ఆ గదిలో, మిమ్మల్ని మీ గదుల్లో, దీవించి, నేను ఇంటికి వెడుతున్నాను. శలవు.